

TELEGRAF TELEFON

Av Yvonne Boström, Umeå

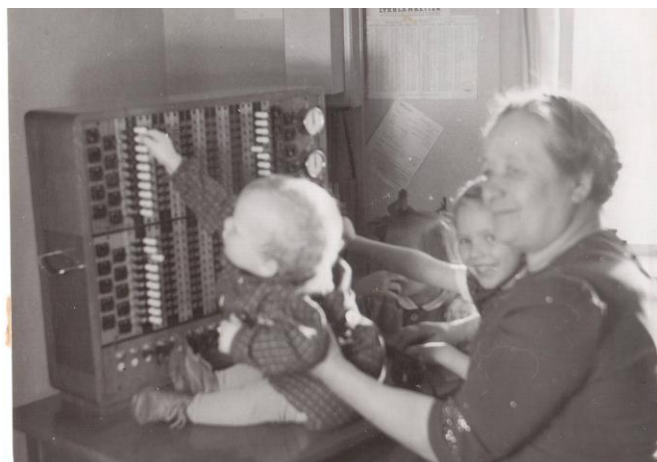
När jag var sex år övertog vi byns telefonväxel från Engströms, som då hade två abonnenter, eller rättare sagt tre, det var 1 A och 1 B, vilka innehades av Larssons och Blomkvists samt nr 2 affären Sigurd Eriksson.

Men snart tillkom många fler, nr 3 Nils Öhman, nr 4 Robert Selberg, nr 5 Elof Nilsson. Vi fick nr 6. Nr 7 Frans Öhman, nr 8 Åminne, nr 9 Albin Viklund, nr 10 fröken Sundman, nr 11 Karlssons, nr 12 Knut Hallin, nr 13 Hildur Blom, nr 14 Lillån, nr 15 Martin Larsson, nr 16 Boströms. Sedan kom några till fram till nr 25, men då var jag 14 år och man tog bort telefonväxeln från Södra Harads.

När vi skulle få bli föreståndare för denna viktiga funktion, var jag som sagt 6 år. Telegrafkommissarien kom till oss och gav oss viktiga instruktioner angående tystnadsplikten. Alla som skulle sköta växeln fick skriva på edsförbindelser, det kallades att man edsvor sig. Kommissarien tyckte att jag kunde ju inte skriva än, så jag kunde inte få komma ifråga. ”Men svära kan jag då”, sa jag och drog till med de grövsta svordomar jag kände till. Därefter var det inget problem.

Växeln var som ett litet barn, som man aldrig fick lämna. Jag minns en gång, när jag skulle hämta potatis i källaren. Då fick jag gå upp och ner fem gånger, innan jag hann ta med potatisarna, för det var ingen som tyckte om att vänta. Särskilt inte fröken Granlund i Harads, som hade god koll på oss "mindre" växlar.

Nu har vi våra mobiler och det är väl bra, men det var ändå något visst med det gamla telegrafverket och alla dess funktionärer.

Beda Anderström med barnbarnen Ann-Marie och Erik

Uppe vid vägskälet satt en vacker blå-vit emaljskylt där det stod TELEGRAF-TELEFON, så att alla som ville ringa kunde komma ned till oss, där vi hade en liten telefonhytt med en lucka, där man fick beställa och betala. Detta var bl a en trevlig orsak till att vi fick många besökare i vårt hem, många hade ingen telefon. Man fick även gå med bud till någon granne som ingen telefon hade.

Dessutom hade vi ofta telefonarbetare boende hos oss, då något skulle lagas eller nytillsättas. Bland dessa män fanns en man, som hette Ekbon och enligt mina systrar var han snygg. Men för min del var det den där 25-öres chokladkakan som han förärade mig med, som gjorde att jag tyckte särskilt mycket om honom.